

nání. **D ů v o d y:** Účelem ustanovení § 9 odp. ř. jest, aby zamezeno bylo uplynutí lhůty k podání odpůrčí žaloby, poněvadž tato lhůta čítá se pak zpět ode dne doručení oznámení věřitele, že hodlá odporovati právnímu jednání, tomu, proti komu věřitel právní jednání nařikati hodlá. Již z tohoto ustanovení jest zřejmo, že nutno doručení věřitelova oznámení bez prodlení zaříditi, má-li právě vytčeného účele býti dosaženo. Neodpovídá proto zákonu, když napadeným usnesením vyhrazeno bylo postoupení spisů okresnímu soudu po právomoci tohoto usnesení, a bylo následkem toho vyhověno stížnosti, jak z předu uvedeno. Účelem § 9 citovaného zákona není však, by věřitele, hodlajícího odporovati právnímu jednání dlužníkovu, chránilo v jiných směrech, nežli ve směru, právě vytčeném, a jest jmenovitě vyloučeno, by na základě tohoto zákonného ustanovení v knize pozemkové poznamenáno bylo obmýšlené nařikání právního jednání, neboť taková poznámka předpokládá podání žaloby odpůrčí, jak také z § 20 odp. zák. plyne, a nedostačí tedy pouhé oznámení věřitelovo, že právnímu jednání dlužníkovu odporovati hodlá, k ospravedlnění navrhané poznámky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení neodporuje ani spisům ani zákonu, není proto podmínk § 16 pat. o nesp. říz. Vývody dovolacího rekursu, obsažené již v prvním rekursu, byly správně a výstižně vyvráceny rekursním soudem. Stěžovatelka poukazuje se proto na důvody napadeného usnesení. Uvésti jest jediné, že přes učiněné oznámení dle § 9 odp. zák. nelze mluvit o omezení disposičního práva nabyvatele nemovitosti; tak daleko účinky oznámení toho nesahají. Nejde tudíž o osobní poměr § 20/a) knih. zák., jenž by mohl býti poznamenán v knize pozemkové.

Čís. 1337.

Přípustna jest exekuce ku zajištění útrat, třebas hlavní nárok nebyl peněžitým.

Na útraty odvolacího řízení nevztahuje se předpis § 371 čís. 1 ex. ř.

(Rozl. ze dne 7. prosince 1921, R I 1452/21.)

Žalobě, by elektrická zdviž v domě žalovaných byla uvedena do použitelného stavu, oba nižší soudy vyhověly, načež žalobce za řízení odvolacího domáhal se povolení zajišťovací exekuce pro útraty, přisouzené mu soudem prvé a druhé stolice. **P r v ý s o u d** návrhu vyhověl, **r e k u r s n í s o u d** jej zamítl. **D ů v o d y:** Exekuce, o niž tu jde, byla povolena na základě rozsudku okresního soudu a rozsudku zdejšího soudu jako soudu odvolacího, kterým byl rozsudek prvního soudce potvrzen. Předmětem obou těchto rozsudků jest nárok vymáhajících věřitelu, by elektrická zdviž v době dlužníků byla uvedena do použitelného stavu, tedy nárok nepeněžitý. Po rozumu ustanovení § 370 ex. ř. může býti povolena exekuce zajišťovací jen tehdy, jde-li o pohledávku peněžit u, kdežto pro pohledávky nepeněžité zákon exekuce ku zajištění nepřipouští.

Z toho patrno, že vymáhající věřitelé exekuci ku zajištění uvedeného svého nároku vésti nemohou. Nemohou-li však vymáhající věřitelé vésti exekuci zajišťovací ohledně nároku hlavního, nemohou samozřejmě exekuci takovou vésti ani ohledně útrat, jež jim uplatňováním nároku toho vzešly, poněvadž útraty ty, tvoříce pouze příslušenství nároku hlavního (§ 41 c. ř. s.), sdílejí osud nároku a jsou na něm závisly tak dlouho, dokud nárok ten nezanikne; že by však hlavní nárok byl zanikl a zbývala jen pohledávka útratová, vymáhající věřitelé ani sami v návrhu svém ne tvrdili.

Nejvyšší soud obnovil povolující usnesení prvního soudu co do procesních útrat první stolice, nevyhověl však dovolacímu rekursu co do útrat odvolacích.

Důvody:

§ 370 ex. ř. připouští exekuci k zajištění peněžitých pohledávek, soudem přiznaných, vůbec, z čehož nenásleduje, že by to byly pouze pohledávky, jež tvořily předmět sporu, a ne útraty sporu, zvítězivší straně přisouzené. Útraty ty jsou pravidelně příslušenstvím věci hlavní, avšak závislost jich na této není tak značná, že by nebylo možno pokládati je za samostatné pohledávky peněžité, nezáležel-li předmět sporu v plnění peněžním. Nelze-li v tomto případě připustiti exekuci k zajištění nároku hlavního, není tím vyloučena exekuce k zajištění útrat sporu. To platí ovšem v případě § 371 odstavec první ex. ř. pouze o útratách přisouzených prvním rozsudkem, ne však o útratách řízení odvolacího. V daném případě odporuje strana povinná dovoláním celému rozsudku, i výroku o útratách, který může býti změněn, dojde-li ke změní rozhodnutí ve věci hlavní (sr. rozhodnutí Nejv. soudu R II 132/19, čís. 297 této sbírky). Stěžovatelé odůvodnili návrh na povolení exekuce pouze dovoláním proti potvrzujícímu rozsudku odvolacímu (§ 371 čís. 1 ex. ř.), není tudíž návrh dostatečně odůvodněn.

Čís. 1338.

Jest možnou i úmluva o budoucí nabídce, již vázána pouze jedna strana a jež se řídí jinak podmínkami § 936 obč. zák.

Pojem smluv bezejmenných.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1921, Rv I 740/21.)

Smlouvou dodací ze dne 29. srpna zavázal se žalovaný, dodatí žalobkyni ze statku R. 21.000 m³ dříví v obdobích 1911/12, 1912/13 a 1913/14, v každém asi 7.000 m³. Dle dopisů ze dne 30. srpna 1911 a 17. února 1912 prohlásil žalovaný u provedení čl. 21 uvedené smlouvy, že uděluje žalobkyni právo »předkupní« na dalších 21.000 m³ dříví, jež v nejbližším na to čase do prodeje přijde, tím způsobem, že, jakmile dodáno bude dříví z oné první uzávěrky ze dne 29. srpna 1911, pro další zahájí se nová inserce, nejlepší nabídka bude žalobkyni sdělena a přísluší jí pak právo koupiti dříví to za ceny a za podmínek této nejlepší nabídky (právo »předkupní«), při čemž v druhém dopisu doloženo, že žalobkyně se žádá, aby se tedy rozhodla, zdali letos obmýšlí převzít